

Hồi 6

Cái chết đau thương

Vận Ca tay xách giỏ lê nhưng quên cả bán lê, chỉ đi hết đường này đường nọ để tìm Võ Đại. Sau một hồi tìm kiếm, Vận Ca trông thấy Võ Đại gánh bánh từ xa đi tới. Vận Ca đứng lại chờ Võ Đại tới gần rồi hỏi:

- Lâu nay tôi không gặp ca ca, hồi này coi bộ ca ca mập ra đấy.

Võ Đại đặt gánh xuống đáp:

- Tao thì lúc nào cũng gầy gò ốm yếu như thế này mà thôi, làm sao mà mập ra được.

Vận Ca bảo:

- Tôi đang cần ít lúa nuôi gà, nghe người ta nói là ca ca có.

Võ Đại cười:

- Tao đâu có nuôi gà vịt gì mà có lúa trong nhà.

Vận Ca bảo:

- Ca ca cũng như con gà con vịt, ăn nhiều quá chỉ mập ra mà hóa ngu đi, chẳng trách vợ ca ca bỏ ca ca mà đi với người khác là phải.

Võ Đại nổi giận:

- Thằng oắt kia, sao tự nhiên mày lại mắng tao, so sánh tao với gà vịt ? Vợ tao đâu có ngoại tình.

Vận Ca cười khẩy:

- Phải, bà chị không ngoại tình thì cũng tình ngoại.

Võ Đại chỉ vào mặt Vận Ca mà bảo:

- Đây, đừng có nói láo!

- Ca ca chỉ biết lấy ta chỉ vào mặt tôi, mà không biết chỉ vào nhà bên cạnh.

Võ Đại ngấm nghĩ rồi đổi giọng:

- Em ơi, mày biết gì thì nói cho tao nghe đi, tao cho mày mười cái bánh.

Vận Ca bĩu môi:

- Mười cái bánh mà ăn thua gì, ca ca muốn biết thì phải đãi tôi một tiệc rượu mới được.

Võ Đại bảo:

- Nếu chú mày biết uống rượu thì theo tao.

Nói xong quảy gánh đi trước, dẫn Vận Ca vào một quán rượu nhỏ gần đó, gọi rượu thịt, lại lấy thêm ít bánh trong gánh ra, mời Vận Ca ăn uống, rồi bảo:

- Nào chú em, nói cho ta nghe đi.

Vận Ca đáp:

- Ca ca đừng gấp, để tôi ăn uống đã. Mà tôi nói xong thì ca ca đừng buồn khổ, tôi đã có cách.

Nói xong cầm cúi nhồm nhoàm ăn uống. Võ Đại uống rượu chậm chạp để chờ đợi. Khi thấy Vận Ca ăn xong. Võ Đại giục:

- Bây giờ thì nói đi chứ ?

Vận Ca nói:

- Ca ca nghe tôi nói đây. Hôm nay tôi có một giỏ tuyết ê, định đi tìm Tây Môn Khánh Đại quan nhân để bán, nhưng tìm khắp nơi không thấy. Có một người đi đường bảo là Tây Môn Khánh Đại quan nhân ngày nào cũng hẹn hò gặp gỡ với tẩu tẩu tại bên trong quán nước của Vương bà. Tôi bèn tìm tới để bán giỏ tuyết lê cho Tây Môn Đại quan nhân kiếm ít tiền mua gạo, nào ngờ con mẹ họ Vương khốn kiếp đã không cho tôi vào gặp Tây Môn Đại quan nhân, lại còn đánh đập chửi mắng tôi và hất cả giỏ tuyết lê của tôi ra đường. Tôi tức quá nên mới tìm ca ca để nói cho ca ca biết.

Võ Đại hỏi lại:

- Chuyện đó có thật chẳng?

Vận Ca vỗ tay xuống bàn:

- Lại còn phải hỏi nữa. Tôi nói cho ca ca biết là hàng ngày, ca ca vừa ra khỏi nhà là hai người đã hú hí với nhau bên nhà con mẹ họ Vương rồi. Sự việc đã như thế mà còn ở đó hỏi thật với không thật. Chẳng lẽ tôi đánh lừa ca ca hay sao ? Mà lừa như vậy để làm gì ?

Võ Đại bảo:

- Chú em à, tao rất tin lời mày. Vợ tao ngày ngày sang bên nhà Vương ma ma để may quần áo, mỗi lần về nhà, mặt lại đỏ lên. Đứa con riêng của tao thì bị đánh mắng tối ngày. Tao xem vợ tao mấy hôm nay hình như tinh thần hỗn loạn, thấy tao về cũng chẳng ra vui mừng gì, tao đã nghi lắm. Bây giờ nghe mày nói vậy thì không cần phải nghi ngờ gì nữa. Có điều là tao muốn bắt tại trận thì phải làm thế nào bây giờ ?

Vận Ca nói:

- Ca ca đã lớn tuổi rồi mà chẳng hiểu biết gì hết. Mụ giặc già Vương lợi hại lắm, ca ca làm sao thắng nổi. Mụ ta chắc là có ám hiệu riêng rồi, ca ca vào bắt vợ thì mụ đã kịp thời giấu đi một chỗ. Rồi Tây Môn Khánh sẽ kiếm chuyện với ca ca, liệu ca ca có chịu nổi một trận đòn của Tây Môn Khánh không ? Thằng cha đó lại có tiền bạc thế lực, tất cả sẽ lật lọng tố cáo ngược lại, như vậy ca ca làm sao tránh khỏi tù tội ? Vào tù rồi không ai chăm nom săn sóc, liệu ca ca có sống nổi không ?

Võ Đại buồn rầu:

- Chú em à, những lời mày vừa nói rất đúng, nhưng tao phải làm sao bây giờ ?

Vận Ca nói:

- Tôi bị con chó nhà họ Vương đánh chửi mà cũng chưa biết làm sao đây này, cho nên việc của ca ca khó lắm. Tuy nhiên, hôm nay ca ca về nhà, cứ tự nhiên như thường, đừng để lộ tí gì cả, rồi những hôm sau nữa cũng đừng nói gì cả. Ca ca cứ sáng ra đi bán bánh như thường, tôi sẽ đợi ở đầu đường, nếu Tây Môn Khánh tới, đợi nó vào xong, tôi sẽ báo cho ca ca biết. Tiếp đó, tôi tới gây chuyện với mụ Vương, mụ tất sẽ đánh tôi, tôi sẽ nhân đó cầm chân mụ ta, rồi liệng cái giỏ ra đường làm hiệu, ca ca hãy lập tức xông vào trong phòng mà bắt người vợ trác nết hư thân. Ca ca thấy thế nào ?

Võ Đại đáp:

- Kế đó cũng hay, nhưng phiền chú mày quá, đây tao tạ Ôn chú mày hai quan tiền, sáng mai nhớ tới đó sớm giùm tao.

Nói xong lại gói mấy cái bánh cho thêm, Vận Ca cầm tiền và bánh đi. Võ Đại trả tiền rượu, rồi đi bán một lúc nữa, chờ tới giờ thường lệ mới về nhà. Tối nhà, Võ Đại vẫn giữ vẻ bình thường, không để lộ gì cả. Kim Liên hỏi:

- Chàng có uống rượu không ?

Võ Đại đáp:

- Thôi, mới uống mấy chén với người bạn ở ngoài phố rồi.

Kim Liên dọn cơm chiều lên. Võ Đại ăn uống như thường. Sáng hôm sau, Võ Đại chỉ bày vài cái bánh lên phía trên mặt thúng mà gánh đi. Kim Liên lòng dạ chỉ nghĩ tới Tây Môn Khánh nên chẳng để ý gì. Chồng vừa đi khỏi là Kim Liên đóng cửa lại, rồi theo cổng sau sang bên phòng Vương bà chờ Tây Môn Khánh. Võ Đại đi tới đường Tử Thạch gặp Vận Ca xách giỏ từ xa đi tới bèn hỏi :

- Thế nào ?

Vận Ca tới gần nói nhỏ:

- Bây giờ còn sớm quá, ca ca cứ đi bán một vòng đi đã, nhưng chỉ nên đi quanh quần gần đây thôi, để tôi kiếm cho dễ, tên đó hôm nay thế nào cũng tới.

Võ Đại nghe lời, đi bán một vòng rồi quay lại thì gặp Vận Ca cũng vừa đi tới. Vận Ca bảo:

- Thằng cha đó vào nhà rồi, bây giờ ca ca đứng vào một chỗ khuất, nhớ theo dõi cái giỏ của tôi đấy nhé. Hễ thấy tôi ném cái giỏ ra giữa đường thì ca ca phải chạy vào lập tức, chậm trễ e bị con chó già ngăn cản đó.

Võ Đại gật đầu. Vận Ca xách giỏ đi thẳng tới quán nước của Vương bà rồi bước vào chỉ mặt Vương bà mà mắng:

- Mụ giặc già kia, tại sao hôm qua đánh tao ?

Wương bà nhảy chồm chồm mà mắng:

- Thằng chết đăm kia, bà với mày không thù oán gì, tại sao sáng sớm mày dám tới đây nói láo ?

Vận Ca lập tức mồm năm miệng mười chửi mắng Vương bà bằng đủ các con vật xấu xa. Quả nhiên Vương bà nổi giận ùng ùng tóm lấy Vận Ca mà đánh. Lập tức, Vận Ca ném ngay cái giỏ ra giữa đường, rồi ôm chặt lấy Vương bà. Vương bà già yếu, bị giữ chặt, không sao thoát ra được, chỉ biết vùng vẫy mà chửi rủa om xòm. Vận Ca không nói không rằng, chỉ quyết giữ chặt Vương bà mà thôi. Trong khi đó Võ Đại thấy cái giỏ bị liệng ra đường, lập tức chạy thẳng vào nhà Vương bà. Vương bà thấy sợ quá, muốn chạy tới ngăn cản nhưng bị Vận Ca liệch chết giữ lại. Vương bà không biết làm sao, chỉ kêu lên:

- Võ Đại tới, Võ Đại tới.

Lúc đó Tây Môn Khánh cùng Kim Liên đang thăm thì âu yếm trong phòng. Nghe Vương bà kêu thất thanh là có Võ Đại đến, cả hai đều hết hoảng. Kim Liên từ giường nhảy xuống đứng nép vào sau cánh cửa, còn Tây Môn Khánh thì vội chui xuống gầm giường. Võ Đại chạy tới cửa phòng, nhưng cửa phòng đóng kín, lấy sức mà xô cũng không ra, bèn đập rầm rầm, gọi Kim Liên bắt mở cửa. Kim Liên đứng bên trong nói vọng ra:

- Anh là người yếu đuối nhút nhát, trời gà không chặt, thấy con hổ giấy cũng sợ, bây giờ làm gì được ai.

Kim Liên cố ý nói vậy là rõ ràng muốn cho Tây Môn Khánh ra đánh Võ Đại lấy đường mà chạy. Tây Môn Khánh chợt hiểu, bèn bò dậy, thỉnh linh mở

cửa, phóng chân đá trúng ngay ngực Võ Đại. Võ Đại lão đảo chưa kịp phản ứng gì thì Tây Môn Khánh đã cướp đường mà chạy. Vận Ca đang giữ chặt Vương bà, thấy Tây Môn Khánh chạy ra thì biết là chuyện khó thành, bèn buông Vương bà ra mà chạy. Vương bà chạy vào, thấy Võ Đại nằm gần cửa phòng, bèn nâng dậy thì thấy Võ Đại trúng tương thổ huyết, mặt xanh như tàu lá, bèn bảo Kim Liên vào trong lấy thau nước lau mặt cho Võ Đại rồi cả hai hì hục khiêng Võ Đại theo cổng sau về nhà, đặt lên giường. Hôm sau Tây Môn Khánh không nghe động tĩnh gì, lại tới nhà Vương bà, cùng Kim Liên vui thú.

Trong khi đó Võ Đại trúng thương ngã bệnh, nằm li bì năm bảy ngày, muốn uống thuốc cũng không có, miếng cháo miếng nước cũng không. Gọi vợ thì vợ không trả lời, chỉ thấy ngày ngày trang điểm đẹp đẽ ra khỏi nhà, lúc về thì mặt mũi hồng hào tươi tỉnh. Kim Liên lại cấm không cho Nghê Nhi tới gần săn sóc cho cha. Nhiều khi Võ Đại gọi lâu quá, mệt mà ngất đi. Một hôm Võ Đại nằm trên giường réo gọi Kim Liên mà bảo:

- Tất cả những chuyện mù làm, ta đều biết rõ. Ta đích thân tới bắt thì mù lại ngăn trở để cho tên gian phu đả thương ta đến nỗi dở sống dở chết như thế này. Bây giờ thì mù được yên lành, tên gian phu được thỏa thích, ta có chết thì các người cũng không thêm biết tới, ta chết bởi vì ta không thể thắng các người. Nhưng Võ Tòng về đây, tính nết nó thế nào các người đã biết đó, liệu nó có để cho các người yên hay không ? Bây giờ nếu mù có thương ta thì chịu khó săn sóc cho ta mau mạnh, lúc em ta về, ta sẽ không nói gì tới mù cả, còn nếu mù cứ bỏ mặc ta thì em ta về đây, ta sẽ nói hết với nó.

Kim Liên nghe xong không nói gì, chỉ chạy sang to nhỏ thuật lại với Vương bà. Vương bà lại nói lại với Tây Môn Khánh. Tây Môn Khánh nghe xong như bị gáo nước lạnh, vò đầu bứt tai than với Kim Liên:

- Khổ quá, nếu biết Võ Đô đầu, người đả hổ ở núi Cảnh Dương, là em ruột của Võ Đại thì tôi đâu quyến luyến nàng làm gì. Bây giờ thì biết tính sao đây, thật khổ quá đi mất thôi.

Wương bà cười nhạt:

- Lạ thật, ngài như người ngồi trong thuyền, tôi mới là người lái thuyền, tôi chưa sợ mà ngài đã cuống cả lên là thế nào ?

Tây Môn Khánh bảo:

- Tôi chẳng gì cũng là một trang hảo hán, vậy mà bây giờ rối trí không biết tiến lui làm sao thì kẻ cũng đáng hổ thẹn thật, nhưng việc đã thế này thì ma ma có cách gì cứu chúng tôi một phen.

Vương bà hỏi:

- Nếu hai người muốn tôi cứu thì tôi xin hỏi hai người muốn làm vợ chồng với nhau lâu hay mau.

Tây Môn Khánh hỏi lại:

- Làm vợ chồng lâu hay mau là thế nào ?

Vương bà nói:

- Nếu muốn làm vợ chồng mau thì xa nhau từ bây giờ đi, rồi sang van xin Võ Đại. Khi Võ Tòng về, Võ Đại không nói gì là yên. Nhưng Võ Đại bảo gì thì phải nghe, sai thì phải làm. Còn nếu muốn làm vợ chồng lâu dài thì trước hết cứ tiếp tục vui vầy với nhau, không việc gì phải lo sợ cả. Tôi sẽ có diệu kế, có điều là khó nói với các người.

Tây Môn Khánh nói:

- Ma ma cố giúp chúng tôi, chúng tôi muốn làm vợ chồng lâu dài thôi. Ma ma nói gì chúng tôi cũng nghe.

Vương bà nói:

- Ôi dào, trời sinh thì trời diệt. Cái kế này của tôi cần dùng tới một thứ mà không ai có, chỉ ngài có mà thôi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Cái gì nhà tôi có mà người khác không có ?

Vương bà nói:

- Bây giờ tên lùn đó đang bệnh thập tử nhất sinh, mình nhân đó mà hạ thủ là hay nhất. Muốn vậy thì tới hiệu dược phẩm của ngài mà lấy về ít bột Tỳ Sương, là chất bột cực độc, đưa cho Đại nương hòa với thuốc cho tên lùn đó uống. Uống vào thì bụng đau như thắt mà chết. Sau đó mình đem các tang vật mà hỏa thiêu trong nhà, như vậy là vô tông vô tích. Tên Võ Tòng về thì nương tử đây lựa lời mà nói. Đợi tới lúc nương tử mãn tang chồng thì ngài cưới về nhà mà sống với nhau trọn đời. Như vậy chẳng là làm vợ chồng lâu dài hay sao? Ngài thấy kế đó thế nào ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Kế đó cực hay, không còn cách nào khác nữa.

Vương bà cười:

- Nếu vậy thì quan nhân về đi, rồi sai người mang ngay thứ Tỳ Sương đó tới đây, già sẽ chỉ cách cho nương tử đây hạ thủ. Việc xong rồi thì nhớ đền ơn già này cho xứng đáng đấy nhé.

Tây Môn Khánh cũng cười:

- Cái đó là lẽ tự nhiên, không cần ma ma phải nhắc.

Nói xong đi thẳng ra tiệm dược phẩm, đem về một gói bột Tỳ Sương đưa cho Vương bà, Vương bà bảo Kim Liên:

- Nương tử à, để tôi dặn nương tử cẩn thận mới được, nếu không tức là cứu hãn ta sống đấy. Nương tử đem gói thuốc độc này về, đợi lúc hãn gọi đem thuốc đến, nương tử hãy hòa bột này vào thuốc mà cho hãn uống. Khi thuốc ngấm thì ruột đau như cắt, hãn sẽ phải lăn lộn kêu la, nương tử phải lấy một cái chăn mà trùm kín hãn lại để người ngoài đừng nghe thấy. Nương tử cũng nên cẩn thận là thứ thuốc độc này mạnh lắm, có thể làm cho mồm mũi tai ứa máu, cho nên nhớ đừng để một vết máu nào dính ra ngoài. Sau đó, khi hãn đã chết hãn rồi thì đã có tôi sang chỉ cách sao cho mau chóng gọn gàng.

Kim Liên nói:

- Ma ma nói vậy thì hay quá rồi, nhưng chỉ sợ tay chân tôi yếu đuối, không làm nổi, lỡ có gì sơ suất chẳng ?

Wương bà bảo:

- Cái đó không khó, sẽ có tôi sang giúp mà.

Tây Môn Khánh đứng dậy bảo:

- Hai người phải nên thận trọng, canh năm ngày mai tôi sẽ trở lại.

Nói xong ra về. Kim Liên cũng nhận gói bột Tỳ Sương mà về. Vào tới phòng, thấy Võ Đại nằm thiêm thiếp, hơi thở bần bật chẳng khác nào người đã chết rồi, bèn tới giường giả vờ khóc. Võ Đại mở mắt hỏi:

- Làm sao mà khóc vậy ?

Kim Liên gạt nước mắt đáp:

- Tôi nhất thời nhẹ dạ làm điều sằng bậy khiến chàng bị đả thương, tôi hối hận lắm, đi hỏi khắp nơi mới tìm được thứ thuốc rất công hiệu. Tôi đã mua về để cho chàng uống đây.

Võ Đại bảo:

- Nếu nàng cứu sống ta, ta sẽ bỏ qua hết. Võ Tòng về ta cũng sẽ không nói gì cả. Nàng hãy mau lấy thứ thuốc đó cho ta uống đi.

Kim Liên nói:

- Thứ thuốc này quý lắm, có lời dặn của thái y là chỉ được uống vào nửa đêm, uống xong phải đắp vài ba cái chăn dày cho ra mồ hôi, hôm sau có thể dậy được rồi.

Võ Đại mừng lắm bảo:

- Nếu vậy thì đêm nay nàng nhớ thức dậy vào lúc nửa đêm để cho ta uống thuốc.

Kim Liên đáp:

- Chàng cứ yên tâm ngủ sớm cho khỏe, tôi sẽ thức để đợi chờ giờ cho chàng uống thuốc.

Lúc đó trời đã tối. Kim Liên đốt đèn trong phòng Võ Đại, rồi quay vào trong chuẩn bị mọi thứ đúng theo lời dặn của Vương bà.

Trống canh ba vừa điểm, Kim Liên đổ bột Tỳ Sương vào chén, rót thuốc nóng vào cho tan rồi bưng ra phòng Võ Đại gọi:

- Chàng ơi, thuốc đây, dậy uống đi.

Võ Đại bảo:

- Nàng mau đem lại cho ta uống.

Kim Liên một tay đỡ chồng dậy, một tay đổ thuốc vào miệng chồng. Võ Đại mới uống được một hớp thì ngừng lại nhăn mặt bảo:

- Thuốc gì mà khó uống quá.

Kim Liên bảo:

- Khó uống cũng phải uống chứ, thuốc đắng dã tật mà.

Võ Đại vừa mới há miệng ra định uống thì Kim Liên đã vội đổ hết chén thuốc vào miệng. Võ Đại uống không kịp, chút nữa thì sặc. Vừa uống khỏi miệng, Võ Đại đã bảo:

- Lạ thật, thuốc gì vừa uống vào đã đau bụng quá thế này ? Chết cha, đau quá...

Kim Liên không nói không rằng, lấy hai ba cái chăn dày ra phủ lên người Võ Đại rồi cuộn tròn lại.

Võ Đại ú ớ trong chăn.

- Thôi bỏ ra đi, ngạt thở quá.

Kim Liên vừa cuộn chặt người Võ Đại lại vừa bảo:

- Thái y đã dặn rồi mà, uống thuốc xong là phải đắp thật nhiều chăn cho ấm để ra mồ hôi.

Võ Đại đang muốn nói nữa thì Kim Liên sợ Võ Đại ngấm thuốc giã giữa la hét, bèn leo lên giường, ngồi lên mình Võ Đại mà túm thật chặt các góc chăn, không cho tuột ra. Võ Đại giãy giụa ú ở một hồi rồi im lìm. Kim Liên xuống giường, vén chăn vạch mặt Võ Đại ra coi thấy hai hàm răng nghiêng chặt vào nhau, cắn cả vào môi chảy máu, tai mũi và cả mắt đều ứa máu ròng ròng, biết là đã chết hẳn rồi, bèn chạy ra sau nhà đăng hăng. Vương bà chờ sẵn biết là Võ Đại đã chết, vội theo cổng sau mà sang. Kim Liên đón vào nhà, Vương bà hỏi:

- Xong rồi chứ ?

Kim Liên đáp:

- Thì xong chứ sao không xong. Có điều là tay chân tôi yếu đuối mà hồi nãy hấn dẩy dựa mạnh quá. Bây giờ thì sao đây ?

Vương bà đáp:

- Bây giờ thì không khó gì nữa, có tôi sang đây giúp rồi.

Nói xong tiến vào phòng Võ Đại, lau sạch những vết máu, xem xét lại các dấu vết khả nghi, rồi cùng Kim Liên kéo xác Võ Đại ra sau nhà, đội mũ đi giày cho tử tế, lấy khăn phủ lên mặt cho Võ Đại rồi cả hai cùng ngồi khóc. Thật là nức cười, trong hoàn cảnh này mà hai người ngồi khóc được. Cho hay khi người đàn bà khóc thì phải phân biệt ba trường hợp. Khóc thành tiếng và có nước mắt, gọi là "khóc". Khóc không thành tiếng mà có nước mắt, gọi là "khấp". Còn không có nước mắt mà chỉ nghe tiếng kể lể thở than, thì chỉ là gào mà thôi. Ở đây Vương bà và Kim Liên chỉ gào cho lấy có. Cách năm hôm sau, trời chưa sáng rõ, Tây Môn Khánh đã mò tới hỏi tin tức. Vương bà thuật lại đầu đuôi, Tây Môn Khánh lấy bạc ra thưởng cho Vương bà và đề nghị mua quan tài tống táng đàng hoàng, rồi gọi Kim Liên sang bàn tính. Kim Liên nói:

- Võ Đại đã chết, vậy là từ nay tôi chỉ còn biết trông cậy vào chàng mà thôi, nhưng chẳng hiểu là có nhờ cậy được lâu không.

Tây Môn Khánh bảo:

- Sao lại bận tâm về chuyện đó.

Kim Liên hỏi:

- Rồi nay mai chàng phụ rẫy tôi thì sao ?

Tây Môn Khánh thề:

- Tôi mà phụ rẫy nàng thì cũng như Võ Đại vậy.

Vương bà bảo:

- Đại quan nhân à, cứ lo việc bây giờ trước đã. Mình phải tắm liệm cho sớm, nếu chậm trễ lỡ bị quan cho người đến khám nghiệm thi thể thì sao ? Mình có thể gọi Hà Cửu tới tắm liệm giùm, nhưng không biết hắn có chịu làm không ?

Tây Môn Khánh bảo:

- Không sao, Hà Cửu thì tôi nói một tiếng là được, nó không dám trái lời tôi đâu.

Vương bà bảo:

- Nếu vậy thì ngài đi gọi hắn ngay đi, không nên chậm trễ.

Tây Môn Khánh đứng dậy bước ra đường...

oOo